

АЛЕКС КОШ

КЪСМЕТ ЗА ДЯВОЛА

Превод от руски: Пламен Панайотов, 2022

chitanka.info

Мефиifufel за десети път препрочете призовката: „Явете се за отбиване на задължителната алтернативна служба в Адската канцелария по местоживееене.“

— Ето, пак същото — въздъхна дяволът и раздразнено тропна с копитца по пода от втвърдена лава.

— Синко! — чу се от кухнята гласът на мама-дявол. — Вече ти събрах всичко необходимо, хайде изчезвай по-бързо оттук!

— Да, мамо! — бързо отвърна Мефиifufel. — Вече излизам.

Ниският пълничък дявол бързо зачатка с копитца към изхода.

— Ще се видим след две години! — извика след него родната му майка, след което не се сдържа да подхвърли с радостна насмешка. — След две дълги години, който ще прекараш горе!

— И аз те обичам, мамо — с нотка на лека обида в гласа отвърна Мефиifufel и веднага получи тежка чанта в челото.

Разбира се, сам си беше виновен — прояви неприемлив сарказъм. Мефиifufel не се сдържа и се разплу в доволна усмивка. Усмивката му стана още по-широва, когато се отдалечи от родната пещера и отвори чантата: тухли. Разбира се, мама винаги знаеше с какво да напакости на своята нелюбима рожба.

* * *

Адската канцелария процъфтяваше. Още на входа Мефиifufel трябваше да даде всичките си джобни на пазача, за да му позволи да пререди опашката, а секретарят, разбира се, получи така ценните тухли. За канцлера на бедния дявол не му остана нищо и сигурно точно затова днес главният дявол беше особено озлобен.

— Така, така, така — засвятка той с огромните си очища (според слуховете баща му бил самият Вий!) и Мефиifufel бързо изобрази съответстващ на положението си страх.

— Дявол Мефиifufel се явява с призовка... — проблея той.

— Със закъснение от два месеца! — прекъсна го главният дявол и със сила стовари огромния си юмрук на масата. — Криеш се! Ами... браво на теб, разбира се, но някои и по десет години го правят, така че два месеца — това е несериозно...

— Ами значи аз... — започна да се оправдава дяволът.

— Замълчи! — изрева канцлерът. — Досието на това нищожество — на масата!

Пред него буквално от нищото се появи самотен лист.

— И това е всичко?! — шокира се канцлерът. — Малко е. Я почакай... двадесет и девет мисии в течение на триста години и нито една купена душа?! Мефибуфел, както виждам, ти си неудачник!

Мефибуфел виновно увеси нос.

— А знаеш ли какво се случва с неудачниците? — канцлерът се разплу в зловеща усмивка (казват, че е наследил тази своя фирмена усмивка от дядо си по майчина линия — Джаба Хътянина).

— Знам — конвултивно прегълтна Мефибуфел. — Заточение да работят на ниските нива...

— Доживотно заточение — злорадо уточни главният дявол. — Но ти можеш да го избегнеш, ако при сегашната си мисия осигуриш чиста душа.

— Чиста душа — ужаси се Мефибуфел. — Къде бих могъл да намеря чиста душа в днешно време?!

— Проблемът си е твой — ухили се канцлерът. — Оттук отиваш на земята и ако след две години не донесеш чиста душа... тогава ако щеш се моли на самия дявол, дори на онзи, чието име не бива да се произнася на обществени места.

Канцлерът щракна с пръсти и Мефибуфел изчезна в кълбо от светлина. На пода останаха само две копитца, опашка и малки рогца.

— Идиот — изсумтя канцлерът. — А произхожда от знатно семейство...

* * *

Произходящият от знатно семейство, по прищявка на канцлера или просто по чиста случайност, се появи точно върху пътното платно и веднага бе бълснат от камион. И тъй като телата на дяволите, попаднали на земята, не се различават от тези на хората, следващите двадесет и три месеца и двадесет и осем дни бедният Мефибуфел прекара в болница, изпаднал в кома.

— Райско изобилие! — изруга Мефибуфел, веднага щом отвори очи. — Къде съм?

— В болницата — охотно обясни мъж в бял халат.

Умозаключенията на все още не съвсем дошлия на себе си дявол бяха прости: Болница... Болка... Болка!? О, ужас! Заточен съм на ниските нива!

— Успокойте се малко — посъветва го мъжът в белия халат, забелязвайки надигащата се в очите на пациента паника. — Всичко ще се оправи, вие се събудихте след дълга кома...

— Кома? — повтори дяволът.

— Да, кома. Бяхте в кома почти две години...

— А! — Мефибуфел скочи от леглото, но се оплете в чаршафите и се просна на пода.

Докато бедният дявол се изправяше, човекът в белия халат го наблюдаваше с мека бащинска усмивка.

— Мефибуфел, Мефибуфел — въздъхна той. — Все същият неудачник си...

— Откъде знаете името ми?! — изписка дяволът. И вече по-спокойно: — Познаваме ли се?

— Не, не се познаваме. Просто току-що прочетох личното ви досие.

Дяволът си спомни личното досие, което се беше появило на бюрото на канцлера. Да, нямаше какво толкова да се чете — само един жалък омачкан лист.

— Едва ли сте открили нещо интересно в него — каза дяволът, като внимателно се вгледа в мъжа.

Колкото и да е странно, човекът в белия халат се оказа доктор. На дявола му трябваше известно време, за да фокусира зрението си... но по-добре да не го беше правил: русокос, синеок, миловиден, че и с ореол над главата... Мефибуфел едва не се задави.

— Ангел — простена дяволът. — Какво искаш от мен?

— Аз от теб? — изненада се ангелът. — Нищо. По-скоро ти се нуждаеш от моята помощ.

Дяволът незабелязано се ошипа. Ангел да предлага помощ на дявол? Може би все още е в кома и всичко е сън?

— И с какво можеш да ми помогнеш? — подозрително попита дяволът.

— Ако не се лъжа, до утре трябва да получиш чиста душа?

— До утре — като ехо повтори Мефибуфел. — Ама че лош късмет...

— Да, наистина лош късмет... да се появиш точно под колелата на камион...

На дявола му се стори, че в гласа на ангела се долавя нотка на сарказъм. Може би той е нагласил всичко? Не, глупости. Това не са техните методи...

— Подиграваш ли се? — изсумтя дяволът. — Досега не съм забелязвал подобни навици в твоите събрата.

— Глупости, какви ги говориш — очите на ангела светнаха с искрено съчувствие. — Напротив, изпратиха ме тук, за да ти помогна.

И този е изпратен? Забавно е, че и адът, и раят имат подобни методи...

— Това вече го чух — отвърна дяволът. — И къде е твоята помощ? Не дрънкай празни приказки, а говори по същество.

— Разбира се — послушно се съгласи ангелът. — Просто е. Мога да изпълня всяко твоё желание. При условие, че то няма да навреди пряко или косвено на никого.

— А в замяна? — незабавно реагира Мефибуфел.

— О, да, само незначителна дреболия...

— Хмм... — дяволът се почеса по мястото, където преди беше опашката му. — В нашия професионален жargon „незначителна дреболия“ винаги наричат душата...

— Е, радвам се, че сам перфектно разбиращ всичко — зарадва се ангелът.

— За какво ти е моята душа? — изуми се дяволът. — Тя не е първа младост...

— О, хайде — усмихна се ангелът. — Петстотин години в тиня... в чистилището и ще е като нова.

— Условията? — делово се поинтересува Мефибуфел, в който веднага се събуди инстинкът на търговец.

— Желанието се изпълнява сега, душата идва на наше разположение точно след триста години.

Дяволът присви очи... и реши, че триста години няма да минат скоро, а виж на ниските нива могат да го изпратят още утре...

— Съгласен съм — махна с ръка дяволът.

— Желание?

Мефибуфел се замисли за около пет минути, въпреки че по принцип вече знаеше какво иска.

— Бих искал една чиста душа — каза той замечтано.

— А, не — поклати глава ангелът. — Такива желания не изпълнявам. Избери нещо неутрално.

Дяволът замълча за цели пет минути, размишлявайки над желанието, и съвсем навреме си спомни, че често го наричат неудачник. Какво друго да си пожелае?

— Искам да имам дяволски късмет — каза той накрая.

Сега се замисли ангелът.

— Може да се уреди — бавно каза той. — Но ще трябва да добавим още едно условие.

— Какво условие пък сега?! — изрева дяволът. — Не сме се договаряли така!

— Тогава си промени желанието — сви рамене ангелът.

— Не! — запъна се дяволът. — Искам това желание. Добре, кажи си условието.

— След всяко задействане на късмета ти (ще се задейства, да кажем, след като щракнеш с пръсти), ще трябва да правиш и по едно добро дело.

— Добро дело?! Аз?! С такъв товар просто няма да ме пуснат обратно в ада!

— Проблемът си е твой — раздразнено отвърна ангелът. — Ще подпишеш ли договора?

— Ще подпиша — без колебание отговори дяволът.

Пред Мефибуфел веднага се появи договор от един лист. Дяволът внимателно прочете текста и с изненада призна, че наистина не се опитват да го измамят.

— С кръв ли да подпиша? — попита дяволът.

— По-добре с писалка — гнусливо се намръщи ангелът. — Ето тук, в графата „продавач“.

— Що за времена? — промърмори под нос дяволът, докато подписваше договора. — Ангели да купуват души... и то чии? На дяволи! Определено светът е полудял.

Той предаде договора на ангела, който от своя страна също го прочете и постави подписа си. След това договорът моментално изгоря със син пламък.

* * *

На излизане от болницата Мефибуфел беше посрещнат от лимузина. Okаза се, че собственикът на камиона, който беше блъснал дявола, е много богат... и чувстввал вина за блъснатия човек. Така че платил лечението, лимузината, хотела и много други приятни неща. Късмет? Разбира се. Но дяволът не беше много щастлив от това, защото разчиташе на малко по-различен късмет, в крайна сметка не заради някаква хотелска стая той беше измил всички коридори в болницата. И тогава се започна: преведе възрастна бабичка през улицата — спечели телевизор от лотарията. Дари телевизора на сиропиталище — спечели кола. Подари колата на беден писател фантаст — спечели милион.

Даде милиона на случаен минувач — някакво момиче се залепи за него. Красавица, разбира се, но на дявола не му беше до това.

Влезе в магазин — станаillionият посетител и получи цяла кошница с козметика. Отиде до тоалетната — получи бесплатна ролка тоалетна хартия за спомен.

„Що за глупост е това? — размишляващът Мефибуфел. — Защо цялото действие на късмета е ограничено до материални ценности? Аз имам нужда от чиста душа!“

Но колкото и да обикаляше дявола из града, никъде дори не му замериша на чиста душа (за дяволите чистите души миришеха приблизително така, както самите дяволи миришеха на ангелите).

* * *

— Идиотизъм — въздъхна дяволът. — Що за времена? Нито една чиста душа...

— А ти какво искаш? — попита появилият се до него ангел.

— Искам да намеря чиста душа, да подпиша договор и с гузна съвест да се прибера в ада.

— И смяташ, че бих ти помогнал в това? — искрено се изуми ангелът.

Мефибуфел не уточни, че се надяваше да измами ангела, както обикновено правеше с хората, а кой знае защо в резултат бяха измамили него.

— Нима тук няма нито една чиста душа? — попита дяволът.

— Разбира се, че има — ангелът се усмихна лъчезарно. — Просто ти търсиш на грешното място.

Дяволът се замисли. Наистина, дали не търси на грешното място? Но той се надяваше на късмет... а той (късметът) очевидно нямаше намерение да му помага в тази работа. Оказва се, че дяволът няма никакъв шанс, защото намирането на чиста душа е само първата стъпка. После трябва да я купи... а това, може би, ще е още по-трудно. Макар че... всъщност до него вече има една съвършено чиста душа...

— Виж какво — дяволът погледна ангела с умоляващ поглед. — Хайде да вземеш душата ми още днес, а?

— Днес? — изненада се ангелът.

— Защо не? Не искам да се мотая в ниските нива в продължение на триста години, по-добре веднага да отида в чистилището, защо да губя време?

— Това е идея — съгласи се ангелът. — Да подгответя ли договор?

— Подготви — сви рамене дяволът. — А дотогава аз ще изляза да се поразходя, може пък изведнъж да ми провърви...

До края на деня Мефибуфел старательно вършеше добри дела. Малко преди полунощ пред порядъчно уморения дявол се появи ангелът.

— Виждам, че използва ползотворно времето си — отбеляза ангелът. — За един ден направи повече добри дела, отколкото за целия си досегашен човешки и дяволски живот.

— Разбира се — измърмори дяволът. — Много се радвам, че ти е харесало.

— Ето договора, прочети го внимателно — ангелът подаде на Мефибуфел лист.

— Аз и така ти вярвам — отвърна дяволът. — Съмнявам се, че ангелите могат да мамят. Дай си писалката.

Дяволът подписа договора и тайно щракна с пръсти.

— Чудесно — усмихна се ангелът и взе договора от ръцете на дявола. — Сега двамата с теб ще отидем на едно много добро място...

Ангелът завери договора и той (договорът) изчезна в син пламък.

— О, да, сега двамата ще отидем на едно много добро място — победоносно се усмихна Мефибуфел.

* * *

Канцлерът седеше на масата и внимателно препрочиташе договора.

— Е, Мефибуфел, този път си свършил добра работа.

Дяволът радостно се усмихна.

— Неприятното е, че от теб е започнало леко да вони — отбеляза главният дявол.

— Това е от продължителното общуване с ангела — реагира Мефибуфел, опитвайки се да спре лекото треперене в коленете. Канцлерът бавно кимна.

— Добре, свободен си до следващата призовка.

* * *

Мефибуфел излезе от Адската канцелария като най-щастливия дявол на света. Той не само беше отслабнал за времето, докато лежеше в кома, както и много успешно беше продал душата си с отсрочка, но и също така купи душа на ангел (!), който от глупост (и по-точно, благодарение на дяволския късмет на дявола) не видя, че поставя подписа си в грешната графа.

Сега ангелът беше изпратен на ниските нива за „корекция“, а Мефибуфел, между другото, след триста години все пак ще трябва да му даде душата си. Но тъй като самият ангел беше станал собственост на Дявола, то и душата на дявола след триста години ще стане собственост на Дявола. Какъв ужас, особено като се има предвид, че тя и така му принадлежи от вече четиристотин години.

Мефибуфел избухна в смях. Него ли наричаха неудачник? Сега вече ще може да се развиши... но какви добри дела може да се правят в ада в замяна на късмета?

* * *

Извадка от личното досие на дявола Мефифуфел:

От своята тридесет и първа призовка дяволът М. се изплъзва в продължение на почти двеста години, като по този начин поставя адски рекорд. През тези двеста години той постига високо положение в адското общество, но впоследствие е заточен на поправителен труд в ниските нива заради подозрителната си склонност към добри дела...

2005, Москва

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.